

SIMAI MIHÁLY

Áramlások

*Egy fűzfa áramlás-iránya... mintha száz-
életnyi árvaság futna, forogna, kavarogna a
kék őszi szélben.*

*Arany jelek meg láthatatlan, égre-szórt
hieroglifák.*

Megannyi régi-új talány.

*Kétség – s remény, hogy végül mégis összecseng
a rejtelem ragyogása, a fényen-túli fény
velem
s veled. És még Valakivel.*

*Életfa áramlás-iránya –
ahogy a
szél rózsállik, ahogy a rózsza vérvörös
illatot fest a szélbe.*

*Ahogy a benned tükröződő életek
nőttön nőnek,
elélik előled
az életed.*

*Lengnek az áramló ágak,
megannyi ölelni-akaró félkar,
s megannyi öleletlen.*

Jelölik széthulló birodalmamat.

Kérdik, lehet-e élni fél-elemben...?

*Hogyan kell felnőni a Fényhez? Hogyan kell
kapaszkodni a Megfoghatatlanba...?!*

*Ezüst rezgések áramlás-iránya – –
a Sohán át suhog,
a Semmiben lobog,*

*Benned is
gyökerezik a Végtelen-Világfa.*

Átfonja lábad hihetetlen tenger,
át- meg át-
fonja lábad, öled, melled minden eleven
– lüktető, konok élet-szerelémmel.
S bár nincs gyökér, mely tudná,
hol az ága,
s bár minden ág
hontan lenn az égen
– rejtett szálak titkos harmóniája
zeng lenn a mélyben
s fenn, az égi messzeségben.
Választ keresve az örök hiányra,
ahogyan én s te hihetetlen hitben.
Szeret-e Ő,
a Talányok Talánya –
s ha igen, akkor mért hagy el az Isten?!?

S mért fogja le szemem,
épp most, amikor végre
belenézhetnék a szemébe...?!

